

KREMLI PÖGENIK

SVEN ADELONI ROMAAN.

15

Aga siis oleks Warag võinud võtta teavituse teise ahmõu. Ta oleks võinud lasta mõista mu lihtsalt surma. Seda oleks tee Vera juurde vaba olnud.

Warag ei saanud olla nende kirjade sepi-
 pitaja, mis süüdistas mind osakavali-
 ses. Seet kui Warag ise poleks olnud veen-
 dunud minu süü, poleks ta ka uskunud
 röövelilugusid vasturevolutsioonist ja härra
 Ivanovist. Ja seega oleks olnud minu
 põgenemine teheksat võimatu.

Lõppeks kõneles Waragi kahjaks ainult
 üks tõsiasi, ja see oli tema hõid: „Ja, ta
 on maha lastud, ja minu käsul!“

Seal tuli mulle järsku meelde, et Wa-
 ragit ise oli võidud vedada ninapiidi. Va-
 hest oli juhtunud mingi eksitus? Võib-olla
 oli Vera tööpoolist surma mõistetud. Võib-
 olla oli tal teheksat täiesti mõni sõber, kes
 seadis mu emale nimeta kirja ning teatas
 mahalaskmisest. Võidi ju mõelda, et nii
 Warag kui ka Vera sõber teheksat olid
 veendunud tema surmaotsuse täideviimises,
 aga et ta tegelikult pöördunud viimisel mi-
 nutil ka vabastamise kul vahetuse tõttu.
 Võib-olla sai kogegi teine Vera Zorini asemel
 surma mõistetud, kuna tema ise seletama-
 tal viiel puutumata jäi.

Niisuguseid asju juhtus tõesti Venes
 kaunis tihti.

Millist seletust võiks anda mulle Vera?
 Ja kas oligi nii kindel, et Vera tahtis üld-
 se arvutada mulle tead?

Kutsusin silmi ette meie vahekorra Ve-
 raga. Ma armusin temasse meele eemmel
 kohtumisel juunihommikul tema isamaja
 rõdul. Hiljem olin ma alati tema viimases.
 Aga armunud mees on halb silmitseja.
 Nüüd, kus ma teda klemme vastu päret
 vöörana jälle nägin, pidin tunnistama, kui
 vähe teavad siseid inimesed üksteisest.

Eriti üks asi hämmastatas mind ja pani
 mõtlema.

Ma väljusin sellest lähtepunkti, et
 Vera minuga umbes samal ajal areteeriti.
 Millal tema aga vabaks sai, ei võinud ma
 igatahes teada. Aga ühel päeval pidi ta
 ometi pöördum olema teheksat, ja mispä-
 rast ei arvetud ta siis ühendusse minu
 emaga? Vastus oli mul endal kohe käepä-
 rast. Seepärast ütlesin endale, et Vera pö-
 rast oma vabanemist seenas seisukorras oli,
 kui mina ise pärast põgenemist teheksat.
 Ta pidi ju teadma, et teheksatõudrid teia
 jälgeid, ja et teda kõige pealt minnaks ot-
 tuma minu ema juurde. Vabest põgenes
 Vera üle-pee-kaela välismaale?

Aga seda järeltõtt võidn teha vaid
 mõistuse poolest. Südamen tundsin teheks-

„Õistetud kapten Jarevski“, sõltis
 teadavalt.

mas salajaest kübedest. Oma taavolest sois-
tas malle kõrva hääli: Kui Vera sinu sa-
tuse pärast nautima mures ootaks olnud, kui
sina tema pärast, poleks ta varem Vene-
maale lahkunud, kui oleks kahtunud laua
ühendust, kas või oma sinu kaalule pan-
neme, minu omaga, et jändra tšellistide selg-
miste saatuse üle.

Näi istusin ma oma hotellitoas ning
murdisin pead nende mõeldustate üle. Mõt-
ted eksisid sinna-tinna. Vahetpidamata
harrastasin mu kõhuga võimlemist, kuid hea-
sin nad varsti jälle kõrvale.

Pärastõnal jõudsin viimaks otsusele.
Tahtsin siiski otsida üles Vera järgneval
enastõnal, aga siis, kui ta mees kodust
ära.

Alles kolm viie päiku lahkusin ma jälle
hotellist.

Oli üks neid mahedaid talvepärastõn-
noid Pariisis, mis laud ainetes lähevast
kevadet. Ma olin nukker ja võidunud. Tun-
dusin endale sel hetkel peaaegu surmana,
kes liigub elavate ootaj ja kes oma lähi-
maste omakate poolt unustatud.

Meie teotsemispõhjused on sageli tume-
dad ning ebamäärased. Võib-olla oli mind
kannustanud reisisi ajal ainult romanti-
line igatsus ning agnena lootus. Kuid koh-
mises Veraga olin läinud kaimeks. Ma
mõistain, et olime jäänud võõraks teinetei-
sele ja ma tahtsin temaga kokku saada
järgneval hommikul, kui võõras, vanade
päävade põimunud sõbrana.

Selleks õhtuks olin ma ette näinud tei-
se. Iseandast kannis üheksikuse külastamise.
Ma olin teel Leiba Silberchwangi, mu sur-
nud sõbra Joseph Silberchwangi poja
juurde. Kõhe pärast põlvemise Vene-
maalt olin läinud nad mõlemad Helsingis
jumalaga. Hiljem olime veel peari aasta
jooksul juhuslikus kirjavahetuses. Ma la-
hendain Silberchwangile Ameerikas va-
hetõnaki mõned ühendused.

Kullasepp oli sündunud vahemaal Pa-
riisi ja aravad seal viimastajade kaupluse.
Mõne aasta pärast kumistas ma New-Yor-
gis kalleidki meid ühiseid tuttavalt, et va-
na Silberchwang surred.

Ma teadsin, et tema äri penä edasi ta
poor Leiba.

Minu külastamise ootarve oli lähirä-
kimise Leibaga sõngsi kirastus, mida pö-
din lahendamata ühele oma Ameerika sõpra-
dest. Nüüd oli mul selle kään juures aga
ka teine seljane plaan. Võib-olla teadis
juurehõlde ma mees midagi Gromovist.

Silberchwangi äri pöidud kauget. See
arav rae de la Victorie'is, kitsal, ent väga
kõrval tänaval.

Äri oli suur kõlav siit. Ma lugusin häm-
nastõdes: „Silberchwang ja von Rosen,
kullasepp.“

Oli pärist imekik leida kullaseppäri oot-

nikuna kodagi vana heiti eadliku nime
kandjat. Aga me elame juba teadus-
ajastol. Ma astusin sinna ja mind võeti
vastu kolleegi kollakaskehvatu mustade kä-
haras juustega müüja poolt. Soravaa, kuid
selgesti kuuldiva poola rõhuga vene kee-
lele teatas ta, et Leiba Silberchwangi juba
ärist lahkunud ja andis mulle vastutule-
likult tema koduse aadressi.

Minu kavatsus oli sõita viimast autoga
Silberchwangi korteri. Aga väljas jäin
ma heideks seisma, et vaadelda aknale
väljapandud etteid. Juba varajasest noo-
ruaest tundsin ma haruldast nõrkust ju-
veelide vastu, mis tõusis imekikul viisi
esiti pärast minu pärast kpaardes oma
teemanditoga. Ma jäin seisma ja silmitse-
sin aknale seatud ehtearja. Seal tegin ma
üksi misuguse rahava leiduse, et ei usku-
nud oma silmigi.

20.

Krahvinna Schuvalovi pease.

Aknale oli välja pandud teemanditõus
ning saffiridest koostatud peavõru. Kivid
pöidud just äriti suured aga väärtaadikud,
aga nad olid nii muitselt kokku seatud,
et ehe võis juurda õlurusega vana kullase-
ppakunsti väikeste meistriteoste sekka. Ma
tundsin jalamaid peasele. Olin näinud seda
kümne aasta eest hulga teiste väärtaarjade
seas minu kaual, kui vana Silberchwang
õhtul enne minu arreteerimist hindas lõp-
likult minu teemandeid. Ehe oli kuulunud
krahvinna Schuvalovile ning oli omal ajal
Joseph Silberchwangi vahetatõuses läinud
minu kätte.

Ja nüüd, kümne aasta pärast leidain sel-
le ehte noore Silberchwangi äri vaateak-
nal.

Esimesel hetkel tõusis mul kogu kahtlus
Leiba Silberchwangi vastu. Ma mõeldis
sellele, et ta juures olind, kui ma kõnele-
sime kapten Jarovitskiga teemandide eha-
jusest illepitirveest. Peale selle oli ta mu-
dugi aidanud isa ärisõestuses. Edimesest
hetkest peale oli ta pöündatud minu äri-
asjadesse. Ma mõeldis ka Leiba ootamata
ilmumisele minu majja sel hetkel, mil ma
tema seaga viimase õhtul minu magami-
nuppa liini pööind, kes tegelesime te-
manditoga.

Oli võimalik, et Leiba Silberchwang
kummitõidil ukse vahele toppitud ja et ta
enne lahkunut Vera ning Tatjana poolt
nähtud sai. Keegi pöidud taljal kaheleind
tema seletuses, et ta praegu sinna astunud.
Aga mida võisin ma nüüd mõelda?

Aga kuigi Leiba ise oli vana, mispärast
tegi ta sellise näpmitõmbu ja pistis liidi
ukse vahele? Sain katker jülegi mu
mõistus.

